

Sygn. akt VIII Pz 5/16

POSTANOWIENIE

Dnia 30 marca 2016r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Jolanta Łanowy

Sędziowie SSO Teresa Kalinka

SSO Grażyna Łazowska

po rozpoznaniu w dniu 30 marca 2016r. w Gliwicach

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa E. J.

przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w Komornikach

o uznanie bezskuteczności wypowiedzenia

na skutek zażalenia powódki

na zarządzenie Przewodniczącego IV Wydziału Pracy Sądu Rejonowego w Zabrze

z dnia 13 listopada 2015r. **sygn. akt** IV P 1244/15

postanawia

oddalić zażalenie

(-) SSO Grażyna Łazowska (-) SSO Jolanta Łanowy (-) SSO Teresa Kalinka

Sędzia Przewodniczący Sędzia

UZASADNIENIE

Powódka E. J. wniosła pozew przeciwko pozwanej (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w Komornikach, domagając się uznania bezskuteczności wypowiedzenia umowy o pracę.

Zarządzeniem z dnia 9 października 2015r., wezwano pełnomocnika powódki do usunięcia braków formalnych pozwu poprzez jego podpisanie i podanie wartości przedmiotu sporu, w terminie tygodniowym od dnia doręczenia wezwania pod rygorem zwrotu pozwu.

W dniu 16 października 2015r. pełnomocnik powódki jedynie częściowo usunął braki formalne pozwu, składając podpisany pozew wraz z odpisem. Mimo wezwania, pełnomocnik powódki nie wskazał wartości przedmiotu sporu.

Zarządzeniem Przewodniczącego IV Wydziału Pracy Sądu Rejonowego wZ. z dnia 13 listopada 2015r. sygn. IV P 1244/15 zwrócono pozew – na podstawie art. 130 § 2 k.p.c. W uzasadnieniu zarządzenia wskazano treść art. 187 § 1 k.p.c. oraz art. 126 k.p.c.

Strona powodowa wniosła zażalenie na zarządzenie z dnia 12 listopada 2015r., wnosząc o jego uchylenie. W zażaleniu zarzuciła obrazę przepisów prawa procesowego mającą wpływ na treść orzeczenia, a to:

- art. 130 § 1 k.p.c. w zw. z art. 126' § 1 k.p.c. oraz art. 187 § 1 pkt 1 k.p.c., poprzez ich błędną interpretację i przyjęcie, że w niniejszej sprawie niepodanie wartości przedmiotu sporu w pozwie uniemożliwia nadanie pismu prawidłowego biegu na skutek niezachowania warunków formalnych,

- art. 126¹ § 1 k.p.c. poprzez jego błędną interpretację i błędne przyjęcie, że w pozwie o uznanie bezskuteczności wypowiedzenia stosunku pracy, od podania wartości przedmiotu sporu zależy właściwość rzeczowa sądu, wysokość opłaty lub dopuszczalność środka odwoławczego, w związku z czym niepodanie wartości przedmiotu sporu w pozwie stanowi brak formalny uniemożliwiający nadanie pismu prawidłowego biegu,

- art. 130 § 1 i 2 k.p.c. poprzez jego zastosowanie, podczas gdy niepodanie w niniejszej sprawie wartości przedmiotu sporu w pozwie nie stanowiło braku pisma uniemożliwiającego nadanie pismu prawidłowego biegu, a ponadto zastosowanie tego przepisu w sytuacji gdy jest ono wyłączone przez *lex specialis*, a to art. 468 § 1 i 2 k.p.c.,

- art. 468 § 1 i 2 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie i nie nadaniu sprawy dalszego biegu w celu podjęcia czynności wyjaśniających zmierzających do ustalenia wartości przedmiotu sporu, podczas gdy przepis ten jako szczególny wyłącza zastosowanie art. 130 § 2 k.p.c.

Powódka wskazała, iż brak formalny w postaci niepodpisania pozwu, który to kwalifikowany jest bezsprzecznie jako uniemożliwiający nadanie pismu prawidłowego biegu, został uzupełniony w terminie. Natomiast brak w postaci niezamieszczenia w pozwie wartości przedmiotu sporu, nie stanowi braku formalnego pozwu uniemożliwiającego nadania pismu prawidłowego biegu, zatem brak ten nie może wywołać skutku określonego w art. 130 § 1 i 2 k.p.c.

Żaląca powołała się na treść art. 126¹ § 1 k.p.c. i wskazała, że od podania wartości przedmiotu sporu nie zależy w niniejszej sprawie ani wysokość opłaty (gdyż w sprawach tego rodzaju opłaty sądowej nie pobiera się od strony powodowej), ani też dopuszczalność środka odwoławczego. Zgodnie z treścią art. 96 ust. 1 pkt 4 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, pracownik wnoszący powództwo nie ma obowiązku uiszczania kosztów sądowych, nie może być zatem mowy o braku formalnym uzasadniającym wszczęcie procedury opisanej w art. 130 § 1 i 2 k.p.c. Strona skarżąca powołała się przy tym na orzeczenie Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim sygn. akt: V Pz 32/14 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 września 2011r. sygn. akt: IV CZ 55/11. W ocenie skarżącej procedurę określoną w art. 130 § 2 k.p.c. należy stosować wyłącznie w przypadku braków, które uniemożliwiają nadanie pismu (pozwu) dalszego biegu, a takimi brakami może być np. brak odpisu pozwu, pełnomocnictwa, podpisu. Niepodanie wartości przedmiotu sporu w sprawie o uznanie bezskuteczności wypowiedzenia stosunku pracy nie powoduje niemożliwości nadania sprawie biegu, zwłaszcza że od wartości przedmiotu sporu nie zależy ani właściwość rzeczowa sądu, ani dopuszczalność środka odwoławczego. Konieczność podania wartości przedmiotu sporu jest ważna na dalszym etapie postępowania, ale nie przy wstępnym badaniu pozwu i jej brak może zostać usunięty w drodze czynności wyjaśniających, które Sąd podejmuje na podstawie art. 467 k.p.c. i 468 k.p.c. Wskazując na treść art. 468 § 1 i 2 k.p.c. żaląca wskazała, iż Sąd w niniejszej sprawie winien podjąć z urzędu czynności wyjaśniające, których celem jest usunięcie braków formalnych pism procesowych, w tym w szczególności dokładniejsze określenie zgłoszonych żądań. Przytoczony przepis ma na celu odformalizowanie procesu i ułatwienie dochodzenia roszczeń. W niniejszej sprawie Sąd takich czynności nie podjął.

Sąd Okręgowy w Gliwicach zważył:

Zażalenie powódki nie zasługuje na uwzględnienie.

Art. 126 k.p.c. wskazuje wymogi jakie powinno spełniać każde pismo procesowe.

Dodatkowo zgodnie z treścią art. 126¹ § 1 k.p.c. w każdym piśmie należy podać wartość przedmiotu sporu lub wartość przedmiotu zaskarżenia, jeżeli od tej wartości zależy właściwość rzeczowa sądu, wysokość opłaty lub dopuszczalność środka odwoławczego, a przedmiotem sprawy nie jest oznaczona kwota pieniężna.

Nadto art. 187 § 1 pkt 1 k.p.c. stanowi, iż pozew powinien czynić zadość warunkom pisma procesowego, a nadto zawierać dokładnie określone żądanie, a w sprawach o prawa majątkowe także oznaczenie wartości przedmiotu sporu, chyba że przedmiotem sprawy jest oznaczona kwota pieniężna.

Zgodnie z cytowanym przez Sąd Rejonowy art. 130 § 1 k.p.c. jeżeli pismo procesowe nie może otrzymać prawidłowego biegu wskutek niezachowania warunków formalnych lub jeżeli od pisma nie uiszczono należnej opłaty, przewodniczący wzywa stronę, pod rygorem zwrócenia pisma, do poprawienia, uzupełnienia lub opłacenia go w terminie tygodniowym. Mylne oznaczenie pisma procesowego lub inne oczywiste niedokładności nie stanowią przeszkody do nadania pismu biegu i rozpoznania go w trybie właściwym.

W myśl § 2 po bezskutecznym upływie terminu przewodniczący zwraca pismo stronie. Pismo zwrócone nie wywołuje żadnych skutków, jakie ustawa wiąże z wniesieniem pisma procesowego do sądu.

W sprawie niniejszej powódka wniosła pozew o uznanie za bezskuteczne wypowiedzenia umowy o pracę, złożonego jej przez pracodawcę. Nie ulega wątpliwości, że jest to sprawa o charakterze majątkowym, a zatem powódka powinna w treści pozwu wskazać wartość przedmiotu sporu, która jest ściśle określona przepisami. Zgodnie bowiem z treścią art. 23¹ k.p.c. w sprawach o roszczenia pracowników dotyczące nawiązania, istnienia lub rozwiązania stosunku pracy wartość przedmiotu sporu stanowi, przy umowach na czas określony – suma wynagrodzenia za pracę za okres sporny, lecz nie więcej niż za rok, a przy umowach na czas nieokreślony – za okres jednego roku.

Powódka – reprezentowana przez profesjonalnego – została wezwana do uzupełnienia braków formalnych pozwu tj. do podpisania pozwu i wskazania wartości przedmiotu sporu. W wyznaczonym terminie, brak formalny w postaci wskazania wartości przedmiotu sporu nie został usunięty, mimo iż w tym terminie pełnomocnik powódki usunął częściowo braki formalne pozwu i złożył podpisany pozew wraz z odpisem.

W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy słusznie zastosował przepis art. 130 § 2 k.p.c. i zarządził zwrot pozwu.

Wbrew stanowisku pełnomocnika strony skarżącej, brak wskazania wartości przedmiotu sporu jest brakiem istotnym i powoduje niemożliwość nadania sprawie biegu. Wprawdzie od wskazania wartości przedmiotu sporu w niniejszej sprawie nie zależy właściwość rzeczowa sądu, niemniej jednak zależy od niej wysokość opłaty od pozwu.

Zgodnie z treścią powoływanego w treści zażalenia art. 96 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz. U. z 2014r., poz. 1025 ze zm.), nie ma obowiązku uiszczenia kosztów sądowych pracownik wnoszący powództwo lub strona wnosząca odwołanie do sądu pracy i ubezpieczeń społecznych, z zastrzeżeniem art. 35 i 36.

Zgodnie natomiast z treścią art. 35 ust. 1 tej ustawy, w sprawach z zakresu prawa pracy pobiera się opłatę podstawową w kwocie 30 złotych wyłącznie od apelacji, zażalenia, skargi kasacyjnej i skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. Jednakże w sprawach, w których wartość przedmiotu sporu przewyższa kwotę 50.000 złotych, pobiera się od wszystkich podlegających opłacie pism procesowych opłatę stosunkową.

Nie ma zatem racji pełnomocnik powódki wskazując, iż w sprawach z zakresu prawa pracy, pracownik wnoszący powództwo nie ma obowiązku uiszczenia kosztów sądowych. Z powyższych przepisów wynika jednoznacznie, że pracownik wnoszący powództwo nie uiszcza opłaty od pozwu w sprawie, gdzie wartość przedmiotu sporu nie przekracza 50.000 złotych. Natomiast w sprawach, gdzie wartość przedmiotu sporu przekracza 50.000 złotych, od wszystkich pism procesowych, w tym od pozwu, również pracownik uiszcza opłatę stosunkową w wysokości 5% wartości przedmiotu sporu.

Sąd wskazuje, iż wymogi jakie powinno spełniać pismo procesowe, w tym pozew, konsekwencje ich niedochowania jak i sposób obliczenia wartości przedmiotu sporu w sprawie niniejszej, wynikają wprost z powyższych przepisów, zaś strona skarżąca była reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika.

W postanowieniu z dnia 28 czerwca 2011r., II UZ 17/11 (LEX nr 1068048) Sąd Najwyższy potwierdził, iż nieokreślenie wartości przedmiotu sporu (lub zaskarżenia) stanowi brak formalny, podlegający uzupełnieniu w ramach art. 130 k.p.c.

Mając powyższe na uwadze, zaskarżone zarządzenie należało uznać za prawidłowe.

W konsekwencji, zażalenie oddalono na podstawie art. 397 § 2 k.p.c. w zw. z art. 385 k.p.c.

(-) SSO Grażyna Łazowska (-) SSO Jolanta Łanowy (-) SSO Teresa Kalinka

Sędzia Przewodniczący Sędzia